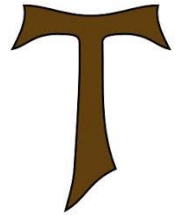


# BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE CATALUNYA



Any 24    desembre 2019    núm. 228

Web: [ofscat.jimdo.com](http://ofscat.jimdo.com) - [ofscatalunya@outlook.es](mailto:ofscatalunya@outlook.es)

Web: Orden Franciscana Secular de España

**AVUI SABREU QUE VE EL SENYOR, I DEMÀ  
VEUREU LA SEVA GLÒRIA**



## Regla de l'Orde Franciscà Seglar Punt 10

### OBEDIENTS AL PARE A LA MANERA DE CRIST

*Associats a l'obediència redemptora de Jesús,  
que abandonà la seva voluntat a les mans del Pare,  
acomplexin fidelment  
les obligacions pròpies a la condició de cada u,  
en les diverses circumstàncies de la vida,  
i segueixin el Crist, pobre i crucificat,  
del qual donaran testimoniatge,  
àdhuc enmig de les dificultats i persecucions.*

#### QÜESTIONARI

- 1) Per què és tan qüestionada avui l'obediència?  
.-. N'entendem el seu veritable abast i el seu genuí significat?
- 2) Com és possible de congregar obediència i llibertat?  
.-. Per quines raons es fa tan difícil l'oobeir?
- 3) Com relaciones l'obediència i la fidelitat?  
.-. Què significa acomplir fidelment les obligacions del propi estat?
- 4) Com relaciones la fidelitat amb el teu compromís de franciscà ?  
.-. Podries precisar com s'expressa l'obediència a nivell comunitari?

#### PREGÀRIA DE SANT FRANCESC

Pare nostre,  
faci's la vostra voluntat a la terra  
com es fa en el cel:  
Per tal que us estimem amb tot el cor,  
pensant sempre en Vós;  
amb tota l'ànima,  
anhelant-vos sempre;  
amb tota la nostra ment,  
dirigint a Vós totes les nostres  
intencions;  
amb totes les nostres forces,  
esmerçant les nostres energies  
en obsequi del vostre Amor i prou. Amén.

## FRANCESC D'ASSÍS LLEGEIX L'EVANGELI

Mai no ens cansaríem de llegir bons llibres i articles sobre sant Francesc, oi? I de conèixer-lo més. Jo penso que seria bo que aprofitéssim totes les oportunitats que tenim al nostre abast per compartir amb els germans de la nostra i de les altres fraternitats el que anem aprenent sobre el sant i el franciscanisme en general, especialment tot el que fa referència a l'Orde franciscà secular, no creieu? Les nostres assemblees, les trobades de pregària i de formació a nivell local i col·lectiu ens ofereixen uns espais molt apropiats per a fer-ho. Per això, les preparem amb il·lusió i interès. I també ens l'ofereix el nostre butlletí. Evidentment, no es tracta d'acumular coneixements, ni que siguin de franciscanisme, sinó de motivar-nos i d'ajudar-nos els uns als altres a ser més coherents amb la nostra opció franciscana seglar.

Avui, ja a les envistes de Nadal, si em permeteu, us comentaré el darrer llibre de fra Frederic Raurell, framenor caputxí de la meua fraternitat de Sarrià. Aquest nou treball del biblista i estudiós del franciscanisme Frederic Raurell, aconsegueix sorprendre'ns un cop més com ens passà amb les seves obres immediatament anteriors, **Carisma i institució en l'experiència de Francesc d'Assís (2018)** i **Per camins d'Assís amb Francesc (2018)**.

L'autor, més enllà de descriure el que ha ocorregut davant dels seus ulls i de posar a les nostres mans el resultat de pacients i llargues investigacions, ens proposa una sèrie de reflexions temàtiques viscudes des d'una llarga experiència de seguidor de Francesc d'Assís i d'estudiós de la Bíblia. Al llarg dels nou capítols, redactats amb l'estil clar i directe que el caracteritza, i amb gran nervi narratiu, manté a cada instant l'atenció i l'interès del lector. Partint de l'anàlisi històrica del Poverello, principalment a través dels seus Escrits, ens va mostrant pas a pas el procés de discerniment vocacional del sant. Francesc es deixa transformar per Crist i opta amb decisió per la *Forma de Vida* evangèlica.

Amb aquest volum, el vint-i-quatrè que el nostre fr Frederic dedica a la persones de Francesc i Clara d'Assís i a diverses figures franciscanes, se'ns posarà de relleu l'originalitat de la crida de Francesc i alhora, la seva fidelitat a l'Església, com ens deixà escrit en el Testament: *Després que el Senyor em donà germans, ningú no em digué el que havia de fer; però fou el mateix Altíssim que em mostrà que havia de viure segons la forma del sant Evangeli, i jo amb poques paraules i ben senzillament ho vaig fer escriure i el senyor Papa m'ho va confirmar. (Test. 14-16).*

Els nou Capítols, de gran interès i actualitat, són els següents:

la **Relació de Pietro Bernardone amb el fill Francesc (1r.)**. Les Fonts i les biografies, oficials o no, fora de Tres Companys, no han fet justícia amb Pietro. Raurell reivindica la figura del pare, com ho va fer una trentena d'anys enrere el framenor conventual fr Rossetti amb l'erecció d'un monument dedicat a Pietro i Pica prop de la casa on havia nascut el sant, a Assís.

la **Creació en Francesc d'Assís (2n.)**, Francesc creu amb fermesa - contràriament a alguns moviments "herètics" del seu temps -, que la natura no s'oposa al bé de l'home ni és un perill per a la seva salvació.

**L'interès de Francesc per l'Evangeli de Joan** (3r.), és un tema que apassiona al biblista Frederic Raurell. El Pobre d'Assís estigué totalment amarat de l'evangeli joànic, amb referències constants com l'amor fratern, els autèntics adoradors del Pare, el rentament de peus, etc.

**Sacrum commercium sancti Francisci cum Domina Paupertate** (4t), serà la primera reflexió teològica sobre la pobresa franciscana, segons el conegut franciscanista framenor Kajetan Esser.

**Els Fioretti, d'Oscar Marziali**, (5è), Lliure i fantàstica interpretació, agosarada i poètica alhora, de les entranyables Floretes. Algunes de les seves pintures es conserven al convent de Pompeia, a Barcelona.

**La triple consulta de l'Evangeli per Francesc** (6è), Francesc i Bernat recorren a la Sagrada Escriptura, perquè el Senyor els doni llum en el seu discerniment vocacional.

**Aspectes ètics del Nou Testament en els Escrits de sant Francesc** (7è), sobretot a partir de les Admonicions.

**L'espiritualitat bíblica en Francesc d'Assís** (8è). Amb la seva manera, senzilla i directa, d'explicar l'evangeli, el sant vol fer arribar a tothom el que ha llegit i contemplat en la Paraula bíblica, sense preocupacions exegetiques.

**l Francesc, un personatge no filmable?** (9è). L'originalitat de la figura de Francesc ha provocat en molts productors, directors i autors de cinema, una admiració i una commoció que han volgut plasmar en les seves obres, però no existeix un film que sigui commensurable en allò que visqué i que expressà Francesc d'Assís, conclou l'autor.

En efecte, Francesc, no ha perdut gens ni mica la seva actualitat. I vosaltres, franciscans seculars, en sou testimonis.

Per aquest mes us deixo amb el desig d'un Nadal plenament franciscà en tots sentits. Que sapiguen ser instruments de Pau i Bé, a la fraternitat, a casa, a la feina, al barri, al poble...Una forta abraçada a tots.

Fr. Josep Maria Segarra, ofmcap



## APRENDIENDO A ESCUCHAR

Cada cierto tiempo voy a visitar a una persona imposibilitada, por la edad, para salir de su casa. Sé que voy a aprender algo de ella. Iniciamos la conversación hablando del tiempo, la valoración de algún problema reciente en la familia o en la sociedad, pero siempre sacando temas o circunstancias de su vida, de su experiencia vivida llena de ilusiones, algunas nunca cumplidas o problemas que, a veces, resolvió de manera inesperada, cómo ella no había pensado.

Un día leíamos el texto de San Mateo 7,7-8: *“Pedid, y se os dará; buscad, y hallaréis; llamad, y se os abrirá. Porque todo aquel que pide, recibe; y el que busca, halla; y al que llama, se le abrirá”* y comenta: *“He pasado por momentos difíciles en la vida y se me han ido resolviendo, no como yo quisiera, sino por otro camino”*. Esto es, según ella la Providencia, fruto de una fe heredada de sus padres y de la que se siente orgullosa.

De las veces que la he visitado lo que más me impresiona es la paz con la que habla y vive las cosas, que le emanan, según pienso, de las circunstancias por donde la vida se le ha ido entretejiendo. Los ambientes y lugares distintos de los que ha formado parte, el haber cambiado de barrio...Todas estas circunstancias, en este momento que vive, son recuerdos que le hablan, le dicen cosas, le ayudan a sacar conclusiones de las que habla sin la pretensión de convencer, sin buscar recompensas en ámbitos del poder o de remuneración económica.

También me sorprende la aceptación de las cosas que le van viniendo en la vida. Los achaques, las dificultades de los hijos y nietos, a los que les cuesta encontrar tiempo para visitarla. Las amistades que ya han fallecido o los que no se pueden visitar. Pienso que los altibajos de la vida, la superación de miedos y dudas le han ayudado a establecer una relación positiva con la realidad aprendiendo a convivir y caminar con ello, aunque le gustaría que fuera de otra manera. Esto me recuerda una definición de la aceptación de J.A: García Monje: *“La aceptación es construir sobre la realidad que conozco, que tengo”*

Cuantas veces cuando termino de hablar con esta persona o con otras llenas de experiencia recogida con los años vividos con intensidad me pregunto si soy capaz de interiorizar toda esa sabiduría y manifestarla en mi vida cotidiana donde uno tiene que ser testimonio de estas actitudes.

No podemos perder esta riqueza de la que el Papa Francisco dice en una audiencia para unos grupos de la tercera edad en el Vaticano: *“Los ancianos demuestran que, incluso en las pruebas más difíciles, nunca hay que perder la confianza en Dios y en un futuro mejor: Son como los árboles que siguen dando frutos incluso bajo el peso de los años”*.

Fr. Francisco Pesquera ofmconv.

## DESDE MI RINCÓN

El mes que acabamos de terminar, el mes de noviembre, con motivo de la celebración de nuestra patrona, Santa Isabel de Hungría, profesan muchos hermanos la Regla y las Constituciones de la OFS, se comprometen a vivir el Evangelio de nuestro Señor Jesucristo en Fraternidad. A todos ellos Felicidades. Y especialmente a los que han profesado en la fraternidad de Granollers, Claus, Miquel, Magdalena, y Luciano. Pero me gustaría tener un recuerdo por todos aquellos que no han sido admitidos por una u otra razón.

Me gustaría compartir con vosotros unas reflexiones de María Cecilia Jaurrieta ofs Argentina.

Eduardo perteneció a la JUFRA, pero la admisión a la OFS le costó. Una vez dijo: “Yo no sé porque no me admitieron en esa fraternidad” ...En alguna otra fraternidad se reparó la equivocación.

Pudiera ser que sus “extravagancias” no encajaran con la formalidad que muchos exigen para pertenecer a la OFS. Esas formalidades que se discuten en reuniones de Consejo.

Fray Junípero fue uno de los primeros compañeros de Francisco de Asís. Lo prefería por su sencillez, su humildad y su caridad. Clara le puso por sobrenombre “el juglar de Dios”.

Dice Englebert en su Vida de San Francisco: “...La naciente fraternidad no excluía a nadie, y a ejemplo de Nuestro Señor, Francisco recibía a los pecadores bondadosamente y poseía el don de convertir en oro el vil plomo. Aún a los más extravagantes acogía amablemente; de lo cual es buena prueba su amistad con fray Juan el Simple y con fray Junípero, que se ha hecho legendaria”

Francisco no exigía que todos sus frailes estuvieran cortados con el mismo patrón, contestaba a los que juzgaban despropósitos las excentricidades de fray Junípero: **«Hermanos míos, pluguiera a Dios que de tales Juníperos tuviera yo un bosque entero»**”.

Eduardo pasó la vida siendo un desconocido para muchos. Sin embargo, tuvo un proyecto de vida, era voluntario de todas las causas y con su compromiso difundía el mensaje franciscano como pocos.

Eduardo siempre tenía algo que hacer: cantar en un coro, ayudar en Caritas, darles premios a algunos hermanos en los capítulos de la OFS, aportando un momento de algarabía. Su mayor talento fue el de hacer pan y enseñar a hacerlo. De hecho, uno de sus últimos servicios fue acompañar en el inicio de una empresa “panaderil” a chicos de un comedor de Villa Tranquila distante unas cuatro horas de viaje de donde residía.



La primera Orden sufrió bien pronto la clericalización lo que supuso mayores estudios académicos, criterios estrictos para ser admitidos a una vocación que estaba al servicio de la Iglesia.

La familia laical adoptó criterios jurídicos que hasta el día de hoy entran en conflicto con los criterios de fraternidad. ¿No estamos llamados a vivir el Evangelio, que es nuestra regla máxima”?

Hay muchas paradojas y contradicciones. Todavía es un mérito absoluto la disciplina, el cumplimiento, el asentimiento, el silencio. En muchas fraternidades no hay conocimiento humano, del otro.

La regla paulina hace centro en la vida fraterna. No hay franciscano secular sin fraternidad. Se suele repetir hasta el hartazgo de que no somos una cofradía. Pero por mucho que lo repitamos así mágicamente no se produce la metamorfosis. Son las acciones, los hechos, los gestos los que revelan nuestro carisma.

En las familias, se acepta a cada uno por lo que es. Se le cuida, se le sirve, se le ayuda a desarrollar sus talentos, se le cura. Y en todas las familias aparecen notas discordantes... Pueden ser personas con heridas emocionales... Pueden ser discapacitados. Puede ser una mujer o un hombre divorciado. O uno que no tiene trabajo. Pueden llamar a la puerta de la fraternidad, solteros, viudos, ancianos para quienes la reunión es el único momento de relacionarse con otros....

Entonces surgen tantos criterios para admitirlos o no, como fraternidades hay. Y lo que en una se acepta en la otra se niega. En general, cualquier problemático no es aceptado.

Y a la hora de decidir las admisiones se practica la eugenesia que no es ni más ni menos la eliminación de “indeseables”. “Ese porque habla mucho”. Ese porque me dijeron que... Esa porque es psicóloga... Esa porque tiene problemas psiquiátricos... Ese porque puso en la carta que venía a la fraternidad porque buscaba una familia...” Y lentamente vamos aplicando criterios parecidos a los que se aplica en la eugenesia.

¿Y nosotros qué hacemos? ¿El poder de decisión que tienen los consejos, muchas veces se orienta a formar un franciscano perfecto? ¿Pero de qué perfección estamos hablando? **La única perfección de la que habla el Evangelio es la de la misericordia.**

Nuestro carisma, como cualquier otro se contagia por irradiación. Y el amor es la fuerza más expansiva y difusiva que hay. El ver cómo nos amamos, como aceptamos a todos, como les proporcionamos un lugar en el mundo para que se sientan útiles, como descubrimos sus talentos y los ponemos a trabajar para humanizarlos.

El papa Francisco dice que la Iglesia es un gran hospital de campaña. ¿Pongámoslo en funcionamiento!

Cuando Jesús curaba a los enfermos no solamente les devolvía la salud, sino que los reintegraba a una sociedad que los había marginado.

El Duende encontró su lugar en el mundo... Hay muchos duendes por ahí que no tuvieron esa suerte.

Francisco Javier Conejo, ofs

## FESTA DE SANTA ISABEL D'HONGRIA

El diumenge 17 de novembre vàrem celebrar la festa de la patrona de l'Orde Franciscà Secular, santa Isabel d'Hongria, i també la jornada mundial dels pobres, diada escollida pel Papa Francesc per a tal finalitat.

El Papa ens va recordar en l'homília que “els pobres són preciosos als ulls de Déu perquè no parlen la llengua del jo; no se sostenen sols, amb les pròpies forces, sinó que necessiten d'algú que els doni la mà per tirar endavant”. Els pobres ens faciliten l'accés al Cel; per això, el sentit de fe del Poble de Déu els ha vist com les portes del Cel. Són els que uneixen el Cel i la terra.

Després de la pregària de l'Àngelus, el Papa es dirigí a la sala Pau VI per dur a terme el ja tradicional dinar amb els pobres, on assistiren enguany més de 1.500 persones. Escoltant aquestes paraules i fent memòria de la vida de santa Isabel, els germans de la Fraternitat de sant Antoni de Pàdua hem refermat el nostre compromís de seguir l'Evangelí, segons l'exemple de sant Francesc, i hem tingut el goig de comptar amb dues noves professions de fe per vida, la de la Maria Infiesta i la d'en Carles Cascante, una professió per un any, la de la Maria Lucas, i el compromís d'iniciació d'una quarta germana la de la Maria Cinta Caballé, per iniciar el camí de vida evangèlica tot seguint a sant Francesc.

Lluís Viñas, ofs





## JESÚS ENS SALVA

Fa poc temps, em varen explicar una història d'aquelles, que penso que és digne de ser compartida. Resulta que un jove catòlic de veritat, d'aquells que amb el seu exemple donen testimoni del que creuen, és a dir, un missioner del nostre temps, que participava en una cursa als Estats Units, i que portava un dorsal amb un missatge cristià, va patir un atac de cor...

Quan el jove Tyler s'estava col·locant el dorsal amb l'escrit "Jesús salva", poc 'imaginava fins a quin punt aquell missatge esdevindria una realitat material. El passat 6 d'octubre, el jove de 25 anys pren la decisió de córrer en la "Medtronic TC, 10 Mile", una cursa de 16 km, unint la ciutat de Minneapolis amb la de Saint Paul (Minnesota). Desitjant donar testimoni de la seva fe, el xicot va escollir imprimir el missatge "Jesús salva". Va pensar que aquesta seria la seva manera de testimoniar Déu al costat dels altres participants a la cursa, així com a les altres persones que es passejaven per aquell indret.

Després d'haver-se col·locat a la línia de sortida, el noi va començar a córrer, però després de fer alguns km, l'esportista, que mai no havia tingut cap problema cardíac, de cop i volta, cau rodó a terra. Providencialment, el corredor que tenia al darrere, infermer professional, va fer allò que calia en aquells moments tan crítics per ajudar-lo. El més curiós d'aquesta història és que el nom de l'infermer, bon samarità era "Jesús Bueno". Al cap de molt poc temps, va arribar l'ambulància, i en Tyler va poder renéixer a la vida, tot i que amb la caiguda, va patir una commoció cerebral i es va trencar alguns ossos de la cara...

El noi va dir: "Crec que Déu ha col·locat tota aquesta gent del meu voltant al moment oportú".

De la mateixa manera que el Bon Déu es va fer home i va venir a la terra a buscar "allò que estava perdut", naixent a Betlem de Maria Santíssima, la Mare de Déu, Jesús es va servir de l'infermer Jesús Bueno, que va anar a la cursa per salvar en Tyler, el missioner que estava en "acte de servei", i que encara tenia molta feina a fer en aquest món, donant testimoni de Déu.

Molt bon Nadal a tothom !!!

Balbina Birba, ofs



## SANTA ISABEL D'HONGRIA

Dins el marc de la festa de Santa Isabel d'Hongria, patrona del Terç Orde Franciscà, la fraternitat de terciaris del convent dels framenors caputxins de Palma va estar d'autèntica celebració. En el transcurs de la celebració de l'Eucaristia del passat dia 17 de novembre un nou membre, després d'acomplir els anys de formació marcats per les nostres Constitucions, va fer la seva professió. D'aquesta manera, el germà Gabriel de Sant Josep Dols Riera, ofs., es va comprometre a fer viu l'Evangelí, des de l'estat laical i seguint l'exemple del Pare Sant Francesc d'Assís. Presidí la celebració fra Gil Parés, ofmcap, guardià del convent dels framenors caputxins de Mallorca i assistent espiritual de la fraternitat de l'Orde Franciscà Secular. Rebé la professió, del germà Jordi Llabrés, ministre de la mateixa fraternitat. Per aquesta ocasió, i com és costum, l'església fou ben engalanada i des de l'altar major, presidia la imatge de Santa Isabel. Durant tota la celebració, els mateixos terciaris animaren el cant litúrgic amb la seva veu i sota la direcció del germà Miquel Angel Gayà, viceministre i responsable de formació.

Prèviament els terciaris s'havien preparat per aquesta celebració de la patrona de l'Orde i l'entrada del novell germà. Dia 3 de novembre van celebrar un dia de recés en el Monestir de la Puríssima Concepció de monges franciscanes del Terç Orde Regular, dedicat a reflexionar entorn de la figura de Santa Isabel i que dirigí l'abadessa d'aquella mateixa fraternitat Mare Maria Paulina González. El dia 9, la fraternitat d'aquí es va traslladar a Menorca per tenir un dia de formació i convivència amb les germanes terciàries de Maó. La jornada va transcórrer en un autèntic ambient de fraternitat, tant a la Parròquia de Sant Francesc de Maó, seu de la fraternitat menorquina, com en el monestir de les monges franciscanes concepcionistes. I el dia 13, després de la celebració de l'Eucaristia, a la Sala Pare Bonaventura del convent dels caputxins de Palma, juntament amb els feligresos més habituals, s'organitzà una meditació franciscana a partir del llibre *Consueta de Sant Francesc*. Hi van intervenir fra Jordi Cervera, ofmcap, Rosa Planas, Lenke Kóvacs i Gabriel de la S.T. Sampol, tots ells responsables de la recuperació i edició d'aquest document franciscà de Mallorca.

Jordi Llabrés i Sans, ofs.



## LA "MEUA" GLÒRIA...

O potser hauria de dir: "les meues Glòries"? I és que les "glòries", fent cas a la primera accepció del diccionari no s'hi escau... Però la tercera sí. La glòria potser un honor, admiració, fama... acordats pel consentiment general a una persona o cosa. No ho discuteixo. La tercera i la quarta accepcions van més d'acord amb el que vull dir: Persona que constitueix motiu d'orgull, de glòria, per al seu país, per als seus companys... I també satisfacció, orgull, que sent algú pel fet d'ésser mereixedor d'ella. No obstant, hi he posat el "meua - meues", si ve que per a mi són motiu d'honor i d'orgull i a més, se la mereixen, és perquè me les vull sentir meves a totes dues. Tal volta, qui no se les mereix són jo. A la mare i a la filla. Malgrat no mereixent-les són com una possessió personal que no tinc cap dret a fer meva. Gens, cap dret. Són mare i filla. Amb fase de càncer terminal ambdues. Una ja ha acabat del tot, la filla. A hores d'ara ja gaudeix de la presència del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant.

Formen part del meu cent per u promès en l'Evangeli. Sempre en formaran. Tot el que he pogut viure al seu costat ha estat un testimoni de vida, d'alegria, de joia, d'humor i de sentit de l'humor. A una d'elles l'hem dit el darrer adeu fa poques setmanes. Va morir de càncer, teòricament. I dic teòricament perquè el càncer no pogué amb ella. Va morir amb 54 anys, però és igual. Cent anys més de vida no li haurien donat més del que li varen donar els 54 anys. I és que la Glòria va morir havent viscut. La Glòria va viure fins a la seva fi i se'n va "enfotre" de la malaltia i la malaltia no pogué amb ella. La va vèncer en un pols genial d'esperança joiosa i d'alegria cristiana. I ho va saber compartir amb tots els qui estàvem al seu voltant. Potser, també, hem de dir, que ens va a ensenyar a viure. Que serà sempre viva i serà jove fins a la fi. La Glòria va viure i ens va fer viure a tots els qui l'envoltàvem. Tot acomiadant-se d'aquesta vida, repartia vida a dojo i a desdir. I ho feien ambdues la mare i la filla. La mare encara distribueix vida amb tothom qui troba. És un binomi que no es pot separar. Veus l'una i veus l'altra. Al mateix temps.

Tenien cura l'una de l'altra. La mare de la filla i la filla de la mare. S'acompanyaven mútuament i una feia d'infermera de l'altra segons les circumstàncies. Van disposar la seva vida de manera que res no pogués prendre-les-hi ni un bri dels moments dels que disposaven. I a fe de Déu que ho varen aconseguir.

Realment dos mestresses de la vida. Dos doctorades en esperança cristiana. Avui vull donar-los les gràcies; per tot el que l'una, la que ja ho hi és, m'ha donat, i la que encara hi és per tot el que em va donar el dia de l'enterrament de la seva filla i moltes altres vegades. Tant en l'església com el dia d'abans en el tanatori. Jo hi era i ho he viscut. És clar que no volia que marxés la Glòria, però ja que ho ha fet, em sento tan i tan feliç d'haver estat i participat. També vull donar gràcies a Déu perquè m'ha fet particip de les seves vides i perquè m'ha possibilitat que participessin de la meva.

Quan un està malalt penso que espera companyia, proximitat... No és el cas. La companyia ens la ha fet ella. Els qui estem bé de salut hem estat uns privilegiats, no pas per la salut. Hem estat uns privilegiats per poder comptar amb ella. Hem pogut disposar d'ella quan, en principi, era ella qui havia de disposar de nosaltres. No és que haguem estat al seu costat, és ella qui s'ha posat i afilerat al costat nostre. Hem viscut una experiència pròpia de Betània. La Glòria ha estat Marta i Maria al mateix temps.

Acabaré amb una anècdota que reflexa com totes dues, mare i filla, vivien plegades aquesta fase de la seva vida. Cal un sentit de l'humor totalment evangèlic per poder prendre's la vida d'aquesta manera. Com diu la Glòria mare: "Cal deixar entrar Déu a casa teva, que no és fàcil, però ho pot fer qualsevol, si nosaltres ho hem aconseguit, segur que qualsevol pot fer-ho". Continuo. Van fer una aposta. S'havien apostat qui es moriria primer. Ho explicaven i reien. I la conclusió és que qui de les dues guanyés l'aposta, no la podria cobrar mai. Doncs sí, sí que l'hem cobrat. Ella ha guanyat l'aposta perquè està en mans del Pare i el seu premi l'ha repartit entre tots. Ara som molt més rics del que érem i li devem a ella. És curiós... Tots som més rics gràcies a ella tot i que l'hem perdut.

Fr. Joaquim Recasens, ofm.

## La llàntia sota el gerro

*Quan algú encén una llàntia, no la tapa amb un gerro o la posa sota el llit, sinó que la col·loca en el portallànties perquè els qui entren en vegin la claror (Lc 8, 16).*

Benvolguts germans i amics: El text de l'Evangeli va ser la meva porta d'entrada al servei de l'Església com a catequista.

"La Saviesa d'un Pobre" va ser el meu primer contacte amb sant Francesc d'Assís i l'espiritualitat franciscana.

Ara fa un any i escric que vaig fer la meva professió con a germana de l'O.F.S a Montserrat en companyia de tres germans més: Xavier i José Luis d'Igualada, i el germà Jordi de Tarragona.

Vivim moments complicats, però tenim la sort de comptar amb un Sant Pare, el Papa Francesc que fa més olor d'ovella que d'encens, que és més servidor de tots que príncep de l'Església i que ens demana que sortim a les perifèries a anunciar l'alegria de l'Evangeli.

Crec que els germans de l'O.F.S. tenim molt a dir i a fer en aquest moment que ens toca viure. I, certament, crec que no és moment d'amagar la llum de Jesús sota el llit. Crec que es l'hora de ser valents i amb la nostra vida, el nostre treball, la nostra pregària, portar la llum de Jesús i de l'Evangeli en el portallànties de Sant Francesc i Santa Clara a tothom qui ens trobem en el camí de la vida.

Lourdes Bouchaca, ofs

# Agenda

*(D'acord amb les dades facilitades per les Fraternitats)*



## DESEMBRE

**Dijous 5 de Desembre**, 20h. Sant Francesc i l'Advent, a càrrec de Josep Maria Massana, ofm. Convent dels Franciscans, Santaló 80, Barcelona.

**Dissabte 7 de Desembre, Fraternitat de Sant Antoni**, 17h. Assemblea, 18,30h vespres i petit berenar fraternal. Santaló 80. Barcelona

**Diumenge 8 de desembre**, 9h. Assemblea 9h. "Gaudete et exsultate" Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia. Diagonal 450. Barcelona.

**Dimarts 10 de Desembre**, 19,30h. Tallers d'oració amb Francesc i Clara, L'Exhortació Apostòlica "Gaudete et exsultate" Gnosticisme actual: nº35-46, Preparen Ofm. Plaça Universitat, 2, Barcelona.

**Dimecres 11 de Desembre**, 19h. Formació Bíblica "El Evangelista Lucas" per Mercedes Marfà a la Fraternitat Sant Antoni de Pàdua, Calaf 16, Barcelona.

**Divendres 13, Dissabte 14, Diumenge 15, de Desembre** Recés d'Advent a Vilobí d'Onyar, per la Gna. Rita Bashau. Convent de les Germanes Clarisses. (Programa adjunt)

**Reserves e informació : Tel 635 61 24 31 i per e-mail al [ofscatalunya@outlook.es](mailto:ofscatalunya@outlook.es)**

**És imprescindible inscriure's.**

**Diumenge 15 de Desembre**

**Fraternitat d'Arenys de Mar:** 9h. Pregària davant el Santíssim, 9,30h Tema:" 11h. Eucaristia,. Dinar de germanor. Santa Maria 7, Arenys de Mar.

**Dijous 19 de Desembre,**

**Santuari de Pompeia**

**20h. "Mossèn Ballarín"**, a càrrec de Eduard Rey, ofmcap. a Convent de Pompeia, Riera Sant Miquel 1bis, Barcelona.

**Santuari de Sant Antoni**

**20h. Experiències en el treball del "Pa de sant Antoni"**, a càrrec de Balbina Birba, ofs, Convent dels Franciscans, Santaló, 80 Barcelona.

**Dissabte 21 de Desembre, Fraternitat de Sant Antoni**, 17h. Assemblea, 18,30h vespres. Santaló 80. Barcelona.

**Diumenge 22 de Desembre, Fraternitat de Granollers:** 12,30h Eucaristia. 14h. dinar de germanor, 15,30h Oració a la Capella dels màrtirs: "Un camino de Pau". 16h. Recés d'advent, a càrrec de Josep Manuel Vallejo, ofmcap. Pl Jacint Verdaguer 7, Granollers.

**Dilluns 23 de Desembre**, 18h. Formació. Fraternitat de la Mare de Déu de Pompeia, Diagonal 450. Barcelona.

**Dimecres 25 de Desembre, NADAL**

**Diumenge 29 de Desembre**, 10,15h. Assemblea. 11,30h Missa. Fraternitat d'Igualada, Caputxins, 64-66, Igualada.

**GENER**

**Dimecres 1 de Gener**, Octava de Nadal, Santa Maria, Mare de Déu.

**Dissabte 11 de Gener**, Trobada Franciscana.



---

**Redacció: O.F.S. Provincial, Diagonal 450, 08006 -  
Barcelona, Tel 635612431**



**Recés d'Advent  
amb les Germanes Clarisses  
de Vilobí d'Onyar  
Dirigirà el recés la Mare Abadessa  
Gna. Rita Bashau**

**Des de divendres 13 de desembre (arribada a la tarda), fins diumenge 15 després de dinar.  
Per als que vinguin només el dissabte és preveu el inici de la xerrada a les 9,30 h.**

**Preus:**

**De Divendres a Diumenge després de dinar 90€**

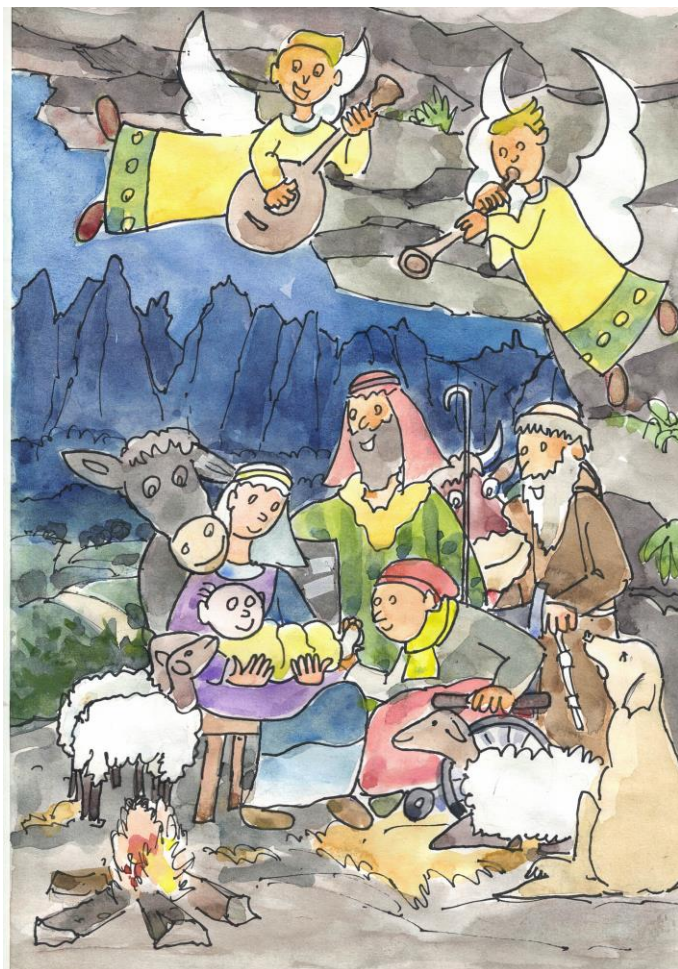
**Dissabte sol sense sopar 30€**

**Dissabte sol amb sopar 55€**

**Confirmar assistència abans del 2 de desembre  
Telf 635612431 – ofscatalunya@outlook.es**

Que la celebració d'aquest Nadal ens ajudi  
a contemplar el misteri d'amor i de salvació  
que Déu ens regala a cadascú de nosaltres.

Bon NADALiii



Miquel Oliveras